
Mapes de Dieppe

Autor:

Data de publicació: 25-02-2017

Els mapes dieppe són una sèrie de mapes del món i atles produïts a Dieppe, França, en les dècades de 1540, 1550 i 1560. Són grans obres produïdes a mà, encarregades a rics i mecenes reials, entre ells Enric II de França i Enric VIII d'Anglaterra. L'escola dieppe de cartògrafs incloïa Pierre Desceliers, Jean Rotz, Guillaume Le Testu, Guillaume Brouscon i Nicolas Desliens.

Un mapamundi de Guillaume Brouscon, un exemple de mapa de Dieppe, 1543.

Els mapes dieppe són una sèrie de mapes del món i atles produïts a Dieppe, França, en les dècades de 1540, 1550 i 1560. Són grans obres produïdes a mà, encarregades a rics i mecenes reials, entre ells Enric II de França i Enric VIII d'Anglaterra. L'escola dieppe de cartògrafs incloïa Pierre Desceliers, Jean Rotz, Guillaume Le Testu, Guillaume Brouscon i Nicolas Desliens.

Contingut

Mapes Dieppe existents

Costa est de Jave La Grande: de l'atles de Nicholas Vallard, 1547. Això forma part d'una còpia de 1856 d'un dels mapes de Dieppe. Còpia custodiada per la Biblioteca Nacional d'Austràlia.

Els mapes Dieppe que se sap que van existir fins a l'època moderna inclouen els següents [1][2][3]

Jean Mallard, Mapa del món c.1540, Biblioteca Britànica, Londres[4]

Jean Rotz, Boke d'Idrografia, 1542. Biblioteca Britànica de Londres[5]

Guillaume Brouscon, carta mundial, 1543, Huntington Library, Los Angeles, Califòrnia[6]

Pierre Desceliers, "Royal" world chart, 1546. Biblioteca John Rylands, Universitat de Manchester[7]

Gràficmundi anònim, "Harleian" o "Dauphin". c.1547. Biblioteca Britànica de Londres[8]

Anònim, fet per Nicholas Vallard, atles portolà, c. 1547. Huntington Library, Los Angeles, Califòrnia[9]

Pierre Desceliers, carta del món, 1550. Biblioteca Britànica de Londres

Pierre Desceliers, carta del món, 1553. Viena (Destruïda)[10]

Guillaume Le Testu, *Cosmographie Universelle*, 1555. Bibliothèque du Service historique de l'Armée de Terre, París[11]
el manuscrit 'Livre de la Marine' de l'anomenat Pilote Pasterot, un atlas conservat a la Biblioteca Britànica (Egerton MS 1513). [12]

Anònim, atlas portolà -atribuït a Pierre Desceliers, carta del món. c.1555. Biblioteca Morgan, Nova York

Guillaume Le Testu, carta del món, 1566. Bibliothèque Nationale de France, París[13]

Nicolas Desliens, carta del món, c. 1541-1561. Biblioteca Estatal Saxona, Dresden[14]

Nicolas Desliens, carta del món, 1566. [15]

Nicolas Desliens, carta del món, 1567. Museu Marítim Nacional, Greenwich. [16]

Atribuït a Nicholas Desliens, carta mundial, c. 1568. Museu Marítim Nacional, Greenwich. [17]

Jean Cossin, *Carte cosmographique ou Universelle description du monde*, 1570. Bibliothèque Nationale de France, París[18]

Jacques de Vaulx (Jacques de Vau de Claye), *Les premieres Oeuvres de Jacques de Vaulx*, Le Havre, 1584, f.26v, *La Figure de l'autre moitié du globe terrestre avant le Pole antarctique*, Bibliothèque nationale de France. [19]

Sarah Toulouse ha publicat una llista més detallada i completa de 37 cartes i atlas realitzats entre 1542 i 1635 i pertanyents a l'escola dieppe o normanda de cartografia marina. [20]

L'Escola Dieppe de mapatge

Cosmographie Universel de Guillaume Le Testu de 1556, projecció de 4ème, on el promontori que s'estén cap al nord de la Terre australe s'anomena Grande Jave.

Com que moltes de les inscripcions dels mapes de Dieppe estan escrites en francès, portuguès o portuguès gal·litzat, sovint s'ha suposat que l'escola Dieppe de cartògrafs treballava a partir de fonts portugueses que ja no existeixen. S'ha assumit que els cartògrafs portuguesos van ser subornats per obtenir informació dels últims descobriments, malgrat la política de sigilo (política oficial portuguesa de silenci). El mapa de Cantino de 1502 (no un mapa escolar de Dieppe) mostra proves de fonts portugueses de segona mà, i això ha estat pres per alguns com a prova de suport per a aquesta suposició. [21]

Les característiques comunes de la majoria dels mapes del món de Dieppe (vegeu Vallard 1547, Desceliers 1550) són les roses de brúixola i les línies de rombes de navegació, suggeridores d'una carta de mar. No obstant això, els mapes s'entenen millor com a obres d'art, clarament pensades per ser distribuïdes en una taula, i que contenen informació sobre els últims descobriments, al costat de referències mitològiques i il·lustracions. Per exemple, el mapa de Desceliers 1550 conté descripcions dels primers intents francesos de colonitzar canadà, les conquestes del Perú pels espanyols i el comerç marítim portuguès entre les illes Spice. En el mateix mapa es poden trobar descripcions de la llegendària Cathay, el rei Prester Joan a Etiòpia, i la raça de les Amazones a Rússia. [22] Altres mapes de Dieppe també porten característiques fictícies com el Marco Polo inspirat en Zanzíbar/Íles des Geanz. (vegeu Vallard 1547, Rotz 1542 i Dauphin c. 1536-42). Igual que amb altres mapes realitzats abans del segle 17, els mapes de Dieppe no mostren cap coneixement de longitud. Mentre que la latitud es podia marcar en graus tal com s'observa per astrolabi o quadrant, l'est només es podia donar en distància. [23] La projecció de Mercator va aparèixer per primera vegada el 1568–9, un desenvolupament massa tardà per influir en els cartògrafs de Dieppe.

La majoria dels mapes de Dieppe representen una gran massa terrestre titulada Jave la Grande o terre de lucac (Locach) entre el que avui és Indonèsia i l'Antàrtida. En el món anglosaxó en particular, l'interès acadèmic i popular pels mapes de Dieppe durant els darrers 150 anys s'ha centrat en gran mesura en aquesta característica dels mapes. Això es deu al fet que Alguns escriptors pensen que Jave la Grande proporciona pistes d'una possible exploració portuguesa de les costes d'Austràlia a la dècada de 1520. No obstant això, els escrits acadèmics més recents sobre els mapes Dieppe de Carile (1997), Brunelle (2007) i King (2009) han suggerit que els mapes s'han de considerar en la seva totalitat, i cal tenir en compte el que revelen sobre diverses influències en els cartògrafs, així com les aspiracions franceses.

Aquest grup d'escriptors argumenten que els mapes no són necessàriament registres literals de viatges d'exploració. A

la carta mundial de Guillaume Brouscon de 1543 aquesta característica, la part nord de TERRE OISTRALE (Terra Australis), s'anomena terre de lucac (Locach); en aquest gràfic, la Jave grande es refereix a Java, i Xàbia es refereix a una illa a l'est (Bali, Lombok o Sumbawa). De la mateixa manera, a la Carte cosmographique ou Universelle description du monde de Jean Cossin de 1570, un creador de la projecció sinusoïdal, aquesta característica s'anomena Terre de lucac,[24] com també ho és Jacques de Vaulx a la seva carta. A l'anomenat atlas Pasterot (British Library MS Egerton 1513) s'anomena IOCAT, una altra forma de Locach.

Cal destacar que les Illes Desafortunades (Islas Infortunadas) descobertes durant el viatge de Magallanes a través del Pacífic el 1522 apareixen als mapes de Dieppe, rebatejades amb una versió corrompuda del seu nom com ysles de magna i ye de saill o alguna lleugera variació d'aquestes i desplaçades a les proximitats de Jave la Grande / Lucach. [25]

Com a prova de les aspiracions territorials franceses

L'obra de Gayle K. Brunelle

Mapamundi de Nicolas Desliens, 1566.

La professora Gayle K. Brunelle de la Universitat Estatal de Califòrnia ha argumentat que, tot i que l'escola de cartògrafs Dieppe va estar activa només durant una generació —des d'aproximadament 1535 fins a 1562—, els cartògrafs que s'hi associaven actuaven com a propagandistes del coneixement geogràfic francès i de les reivindicacions territorials al Nou Món. Les dècades en què l'escola Dieppe estava florint també van ser les dècades en què el comerç francès amb el Nou Món es trobava en el seu apogeu del segle 16, pel que fa al comerç de peix de l'Atlàntic Nord, l'encara incipient comerç de pells i, el més important per als cartògrafs, la rivalitat amb els portuguesos pel control de les costes del Brasil i els subministraments del lucratiu Brasil. Brunelle afirma que els cartògrafs Dieppe van accedir a habilitats cartogràfiques i coneixements geogràfics de mariners, pilots i geògrafs portuguesos que treballaven a França, al mateix temps que elaboraven mapes destinats a emfatitzar el domini francès sobre el Nou Món, tant a Terranova com al Brasil, que els portuguesos també reclamaven. Els mapes d'estil portuguès, en particular, es van convertir en la base del treball d'altres cartògrafs produïts per als tribunals de tot Europa, tant és així que, de vegades, els cartògrafs italians, francesos, alemanys o flamencs ni tan sols es van molestar a traduir les inscripcions portugueses que havien "manllevat" dels mapes portuguesos. [26] Brunelle va assenyalar que, en disseny i estil decoratiu, els mapes escolars de Dieppe representaven una barreja dels últims coneixements geogràfics i nàutics que circulaven per Europa (i l'estil portolà de representar les costes), amb conceptualitzacions més antigues de la geografia mundial derivades de Ptolemeu i cartògrafs i exploradors medievals com Marco Polo. Els cartògrafs renaixentistes com els basats en Dieppe es basaven en gran mesura en el treball dels altres, així com en mapes de generacions anteriors, i per tant els seus mapes representaven una barreja de dades antigues i noves i fins i tot conceptualitzacions diferents de l'espai, sovint coexistint de manera incòmoda en un mateix mapa. [27]

Altres escriptors

Els mapes de Dieppe representen el continent sud, Terra Australis, incorporant un enorme promontori que s'estén cap al nord anomenat "Jave la Grande". Segons la geògrafa francesa Numa Broc, Terra Australis va trobar el seu il·lustrador més inspirat en el pilot-cartògraf de Le Havre, Guillaume Le Testu. [28] La Cosmographie Universelle de Le Testu, el sumptuós atlas que va presentar el 1556 a Coligny, Gran Almirall de França, constituïa una veritable enciclopèdia del coneixement geogràfic i etnogràfic de l'època. L'historiador francès Frank Lestringant ha dit: "La ficció nàutica de Le Testu complia les condicions d'una instrumentalitat tècnica, alhora que donava al rei Enric II i al seu ministre, l'almirall Coligny, el... imatge anticipatòria d'un imperi que esperava ser portada a terme». [29] A la Cosmographie dotze cartes de colors vius es dediquen a un estudi del continent fictici Terra Australis. En aquests gràfics, Le Testu va dibuixar els contorns d'un enorme continent austral que cobria la part sud del globus i omplia una part considerable de l'oceà Índic. Aquesta terra imaginària derivava de l'Antichthone dels grecs i ja havia estat reactivada, sobretot pel matemàtic i cosmògraf Oronce Finé (1531) i pels predecessors de Le Testu de l'escola Dieppe. Segons l'historiador portuguès Paolo Carile, l'actitud de Le Testu revela un conflicte cultural entre les antigues creences cosmogràfiques i les exigències d'un concepte empíric de coneixement geogràfic i etnogràfic, influït pel rigor de la seva fe calvinista. Carile assenyala que mentre que en el vessant iconogràfic Le Testu representa un continent austral amb condicions

estranyament tropicals que incorpora bèsties extretes de la fantasia i antigues llegendes, d'altra banda anul·la aquests salts d'imaginació per la seva admissió que la terra mostrada com a part de la Terra Australis era encara desconeguda i el que es marcava en el seu mapa es basava únicament en la imaginació i el surmise. [30]

Cosmografia d'Oronce Finé i Johannes Schoener

Els cartògrafs de l'escola Dieppe van incorporar als seus mapes del món els conceptes cosmogràfics d'Oronce Finé, el primer professor de Matemàtiques al Collège Royal de París (actual Collège de France). El seu mapamundi de 1531 va ser publicat el 1532 al *Novus Orbis Regionum ac Insularum*. La cosmografia de Finé deriva de la del matemàtic alemany Johannes Schöner. [31] En el seu estudi sobre els globus de Schöner, Franz von Wieser, va trobar que la derivació del mappemonde de Finé d'ells era "unverkennbar" ("inconfusible"). [32] Lucien Gallois va assenyalar el 1890, com Franz von Wieser havia fet abans que ell, la innegable "semblança perfecta" ("semblança perfecta") entre el mappemonde de Finé de 1531 i el globus de Schöner de 1533. [33] El globus de Schöner de 1523 també s'assemblava molt al mappemonde de Finé, demostrant que els conceptes cosmogràfics de Schöner eren anteriors als de Finé. Albert Anthiaume va escriure el 1911:

Quan els cartògrafs normands havien dibuixat la idea d'aquest continent [la Terre Australe]? Del mappemonde bicordiforme d'Oronce Finé (1531), que al seu torn havia manllevat, segons Gallois, de Schoener.... La majoria dels cartògrafs normands, i particularment Le Testu, coneixien les obres d'Oronce Finé. [34]

Un topònim en particular en els mapes de Dieppe, el baie bresille a la costa nord-oest el Lande of Java del mapa de Rotz de 1542, que apareix com Baye bresille a l'Harleian, Baye bresill als Desceliers i Baie Braecillie a la Grande Jave de Le Testu de 1556, il·lustra la dependència dels seus creadors en la cosmografia de Schöner/Finé. Armand Rainaud va assenyalar el 1893 que aquesta denominació, "sens dubte prové dels globus de Schoener i dels mapes d'Oronce Fine". [35] En el mappemonde de Finé de 1531, BRASIELIE REGIO es mostra com a part de la Terra Australis situada a l'est d'Àfrica i al sud de Java, just on Schöner va localitzar BRASIELIE REGIO en el seu globus de 1523, i on els mapes de Dieppe localitzen la seva Baye Bresille. [36]

Un altre indicatiu d'aquesta dependència ve donat per la col·locació de CATIGARA (Kattigara) a la costa occidental d'Amèrica del Sud a mitjans de la dècada de 1540 harleian mappemonde i en el mapa de Le Testu de 1556 de l'oest d'Amèrica del Sud: la mateixa ubicació que va ocupar al mappemonde de Finé de 1531 i als globus de Schöner de 1523 i 1533. Kattigara o Cattigara va ser entès pel geògraf alexandrí del segle 2 Ptolemeu com un port i emporium al costat oriental del Sinus Magnus ("Gran Golf"), l'actual golf de Tailàndia. [37] El mapa de Waldseemüller de 1507 mostra Catigara en aquesta ubicació. Després de la circumnavegació mundial de 1519-1521 per l'expedició dirigida per Ferdinand Magallanes i completada després de la seva mort a Filipines per Sebastian de Juan Sebastián Elcano, Schöner va identificar l'oceà Pacífic amb el Sinus Magnus de Ptolemeu, que va etiquetar al seu globus de 1523, SINUS MAGNUS EO[um] MARE DE SUR (el Gran Golf, Mar de l'Est, Mar del Sud"). [38] El costat oriental del Sinus Magnus, que Schöner va considerar que era la península de l'Índia Superior (Indoxina) on es trobava Cattigara, va ser identificat per ell amb Amèrica del Sud, que en el seu globus de 1533 porta la inscripció, America, Indiae superioris et Asiae continentis pars ("Amèrica, una part de l'Índia Superior i del continent asiàtic"). Cattigara es trobava en conseqüència als globus de Schöner de 1523 i 1533 a la costa occidental d'Amèrica del Sud. CATIGARA ocupava la mateixa ubicació al mappemonde de Finé, com també ho feia als mapes escolars de Dieppe, el mapa harleian de mitjans de la dècada de 1540 i el mapa de Le Testu de 1556 de l'oest d'Amèrica del Sud.

La Popelinière i l'expansió colonial francesa

Globus de Jacques de Vau de Claye (1583) que mostra "Terre de Beac/Locac" com a península de la "Terre Australle".

L'abast del coneixement francès sobre Terra Australis a mitjans del segle 16 està indicat per Lancelot Voisin de La Popelinière, que el 1582 va publicar *Les Trois Mondes*, una obra que descriu la història del descobriment del món. A *Les Trois Mondes*, La Popelinière va seguir un disseny geopolític utilitzant conjectures cosmogràfiques que en aquell

moment eren força creïbles, per teoritzar una expansió colonial de França cap als territoris australs. El seu país, eliminat de la competència colonial al Nou Món després d'una sèrie de controls a mans dels portuguesos i espanyols, només va poder orientar la seva expansió cap a aquest "tercer món". Va declarar: "a l'ambició dels francesos se li promet la Terre Australe, un territori que no podia sinó estar ple de tota mena de béns i coses d'excel·lència". [39] Prenent una proposta anterior d'André d'Albaigne i inspirada en la descripció de Le Testu de Terra Australis, La Popelinière va descriure en termes eloqüents aquest desconegut "tercer món" que completaria el Vell Món i el Nou Món. Va escriure;

"és una terra que s'estén cap al Sud, o Midi, a trenta graus de l'Equador, de molta més extensió que tota Amèrica, només descoberta per Magallanes quan va passar per l'estret que és el pas entre la terra austral i el barri sud d'Amèrica per anar a les Moluques... No sabem res de tan bé, tan gran un país, que no pot tenir menys riquesa ni altres propietats que el Vell i el Nou Món". [40]

Cal destacar que La Popelinière creia que només Ferdinand Magallanes havia albirat realment el continent meridional, en forma de Terra del Foc. Aparentment ignorava que Francis Drake navegues per mar obert cap al sud de la Terra del Foc el 1578, demostrant que era una illa i no, com havia suposat Magallanes, part de Terra Australis. La Popelinière, que seria colona, no va donar cap indicació que pensés que ningú, francès, portuguès o no, havia visitat la part de Terra Australis que es mostra als mapes de Dieppe com "Jave la Grande".

Debats sobre la teoria del descobriment portuguès d'Austràlia
Article principal: Teoria del descobriment portuguès d'Austràlia

Article de premsa del 4 de febrer de 1790

La discussió sobre els mapes de Dieppe a l'Austràlia contemporània (excepte l'obra de Robert J. King) es limita exclusivament a la funció Jave la Grande. [41] Als mitjans de comunicació, els mapes de vegades es descriuen erròniament com a portuguesos. [42][43][44]

Detall del mapa de Terre Australe de Desceliers, 1550

El primer escriptor que va presentar aquests mapes com a prova del descobriment portuguès d'Austràlia va ser Alexander Dalrymple el 1786, en una breu nota a les seves Memòries sobre els Chagos i les illes adjacents. [45] Dalrymple va ser prou intrigat per publicar 200 còpies del mapa Dauphin. [46]

Des de llavors, altres escriptors han contribuït al debat sobre la massa terrestre de "Jave La Grande" que apareix als mapes de Dieppe. Aquests inclouen;

Escriptors del segle 19 i principis del 20

El diplomàtic i geògraf francès Charles Etienne Coquebert de Montbret, després d'haver examinat el mapamundi harleïà

i l'atles de Rotz al Museu Britànic el 1802, va proposar en una conferència a la Société Philomathique de Paris el 1803 que la seva Lande de Java era una evidència d'un descobriment de la costa est d'Austràlia per portuguesos amb seu a les Moluques, que potser anaven acompanyats de mariners francesos, que obtenien així la intel·ligència sobre la qual s'elaboraven els mapes. La seva reclamació va ser rebutjada per Frédéric Metz en una carta a la Revue Philosophique, Littéraire et Politique de l'11 de novembre de 1805. Metz va assenyalar l'absència de Nova Guinea i el golf de Carpentaria, i va assenyalar que un gràfic que registrava el viatge dels navegants que havien arribat fins a l'extrem sud de la costa est d'Austràlia no podia haver deixat d'indicar l'amplitud de mar que separava Austràlia de Java, mentre que el mapa de Rotz només mostrava un canal estret entre tots dos. [47]

R. H. Major, el 1859, després Guardià de Mapes al Museu Britànic, que va escriure Early Voyages to Terra Australis, argumentant que "Java La Grande" era la costa oest i est d'Austràlia. [48]

Dels mapes de Dieppe, el Rotz (1547), el Harleian o Dauphin (mitjans de la dècada de 1540) i els Desceliers (1550) van ser publicats pel Museu Britànic el 1885,[49] i van ser descrits per Joseph Maiden en un article de 1886. Va acceptar que mostraven Austràlia i eren d'origen portuguès. [50]

James R. McClymont creia que "Jave la Grande" als mapes de Dieppe era una construcció teòrica i no el resultat d'un descobriment real d'Austràlia. El 1892, va cridar l'atenció sobre la similitud de la "Jave la Grande" dels mapes de Dieppe amb el contorn de les costes d'Amèrica del Sud i va assenyalar la col·locació en ell de topònims nord-americans com Baye bresill, i ho va presentar com a prova de "l'absència completa de les 9 connexions entre la teoria d'una Terra Australis i el fet geogràfic del continent australià". El seu lament va ser que, "a dia d'avui existeix una confusió entre aquests diferents fenòmens, que difumina els contorns de la història australiana primerenca". McClymont va citar el navegant i cosmògraf franco-portuguès Jean Alfonse que, en la seva obra de 1544, La Cosmographie, va identificar Java Minor (Sumatra) com una illa però Java Major (Java) com a part del continent de Terra Australis, que s'estenia fins al Pol Antàrtic i l'estret de Magallanes. Basant-se en una lectura defectuosa de Marco Polo, Alfonse va escriure a La Cosmographie: "La Grand Jave és una terra que arriba fins sota el Pol Antàrtic i des de la Terre Australle a l'oest fins a la terra de l'estret de Magallanes al costat oriental. Alguns diuen que són illes però pel que n'he vist, és un continent [terre ferme]... Allò que es diu Jave Mynore és una illa, però la Grand Jave és terra ferma." [51][52][53][54][55]

George Collingridge va escriure The Discovery of Australia el 1895 [56] i va reproduir diverses seccions de "Jave La Grande" de diversos mapes dieppe per al públic de parla anglesa. També va argumentar que "Jave La Grande" era substancialment la costa d'Austràlia. Collingridge va produir una versió més curta d'aquest llibre per al seu ús a les escoles de Nova Gal·les del Sud; El primer descobriment d'Austràlia i Nova Guinea el 1906. No es va utilitzar. [57]

Edward Heawood, bibliotecari de la Royal Geographical Society de Londres, va assenyalar el 1899 que l'argument de les costes d'Austràlia que s'havia assolit a principis del segle 16 es basava gairebé completament en el fet que "a principis del segle XVI un cert creador de mapes desconegut va dibuixar una gran terra, amb indicis de coneixement definitiu de les seves costes, a la quarta part del món en què es troba Austràlia". En aquest sentit, ha assenyalat que "la dificultat sorgeix de la necessitat de suposar almenys dos viatges separats de descobriment, un a cada costa, encara que no existeixi absolutament cap registre d'aquests". Va concloure: "la lleugera dependència que s'ha de posar en els mapes francesos respecte a les parts perifèriques del món, i la influència que encara exerceixen els antics escriptors, es mostra per la seva delimitació del Japó, la inserció d'una illa des Géants als oceans de l'Índic meridional, i de Catigara a la costa oest d'Amèrica del Sud, com també per la línia de costa fictícia d'un continent meridional... Això segurament ens hauria de fer dubtar a basar una suposició tan important com la d'un descobriment d'Austràlia al segle 16 en el seu testimoni no compatible ". [58] Posteriorment, Heawood va dir que pensava que hi havia una "base extraordinàriament lleugera" per a la idea d'un descobriment d'Austràlia a principis del segle 16, "tenint en compte la vaguetat de la delimitació de la terra del sud i el fet que això no es limita a la posició d'Austràlia, sinó que s'estén completament al voltant de l'hemisferi sud, en alguns (inclosos els primers) dels mapes". Que arribés més lluny al nord on es trobava Austràlia es devia només a la unió arbitrària amb Java, de la qual llavors es desconeixia la costa sud, i que des de l'època de Marco Polo s'havia pensat que era d'enorme extensió. Heawood va assenyalar que els mappemondes de Pierre Desceliers de 1536 i 1550 portaven una imatge de caníbals a Jave la Grande, que semblava haver estat copiada d'un tableau similar a l'illa de Java a la Carta Marina de Martin Waldseemüller de 1516. [59]

Heawood va concloure que això semblava afegir força a l'argument d'un hipotètic origen per a Jave la Grande, la representació de Waldseemüller de Java amb els seus caníbals a la Carta Marina servint com a primera etapa en el procés de la seva evolució". [60]

El 1902, l'historiador Charles de La Roncière va defensar un origen francès per a Jave la Grande: "A més d'espècies i altres mercaderies valuoses, l'expedició Parmentier (de 1529) va recuperar idees vagues sobre Austràlia o Jave-la-Grande, que van deixar rastres en la cartografia contemporània de Dieppe". [61]

En un article en un número de 1874 de la Revista d'Història Americana, l'historiador Benjamin Franklin DeCosta parlava del Lenox Globe, que probablement es va fabricar a França a principis del segle XVI. De Costa va cridar l'atenció sobre una gran massa terrestre sense nom representada a la part sud de l'hemisferi oriental i va suggerir que aquesta terra representava Austràlia. Si fos així, va dir, "caldria concloure que, tot i que es va situar malament al Lenox Globe, Austràlia era coneguda pels geògrafs d'aquell primer període". [62] Però en un estudi posterior del món similar de la Universitat Jagelloniana de Cracòvia, Tadeusz Estreicher va declarar: "Aquesta terra només pot ser Amèrica i hem d'assumir que l'illa representa Amèrica del Sud, però sens dubte en un lloc equivocat. Aquesta suposició es converteix

en certesa quan trobem al globus de Jagellon que l'illa porta la inscripció AMERICA NOVITER REPERTA [Amèrica recentment descoberta]". És a dir, el creador del globus va representar Amèrica del Sud dues vegades als globus, en hemisferis oposats, un indicatiu d'incertesa sobre la seva veritable ubicació resultant de mesures alternatives de longitud i de la mida de la terra. [63]

Ernest Scott, primer professor d'Història a la Universitat de Melbourne, va escriure sobre la importància de Dieppe Maps en diversos llibres entre 1916 i 1929. Va argumentar que, tot i que intrigant, els mapes de Dieppe per si sols no es podien acceptar com a proves que els portuguesos tenien un coneixement d'Austràlia al segle 16. [64] A la Introducció al descobriment australià per mar, Scott va explicar que el cartògraf Dieppe Desceliers havia: "connectat Java amb l'esquema imaginari de Ptolemeu de Terra Incògnita, i també amb el contorn de la terra que Magallanes va veure al sud d'ell quan va navegar pel seu estret el 1520. Però en fer-ho va jugar a trucs amb la franca confessió d'ignorància de Ptolemeu. No li agradava l'aspecte de la línia plana de Ptolemeu, així que la va serrar. En realitat, atribuïa noms a les dents de la serra com si fossin capes reals, i mostrava rius que desemboquen en els buits entre ells. Va produir un mapa bonic i d'aspecte misteriós, que geogràficament era un engany. No hi ha cap terra on Desceliers marqui aquells caps i rierols. No hi ha cap continent que s'estengui des de Java fins a Amèrica del Sud per un costat i cap al sud d'Àfrica per l'altre. En unir Java amb la línia de Ptolemeu, va cobrir necessàriament l'àrea on es trobava el continent real d'Austràlia, i accidentalment va produir una certa semblança delirant amb part del contorn d'aquesta terra. El mapa de Desceliers no demostra que fins a aquesta data cap navegador hagués vist cap porció d'Austràlia". [65]

G. Arnold Wood, professor d'Història a la Universitat de Sydney, va donar diverses raons en el seu autoritari Descobriment d'Austràlia (1922) per considerar amb recel l'afirmació avançada en nom dels mapes de Dieppe. Va dir que semblava extremadament improbable que es produïssin viatges durant aquest període que haurien permès als cosmògrafs dibuixar mapes de les costes occidentals, septentrionals i orientals d'Austràlia. No hi havia constància, cap indicatiu, en les narracions contemporànies, d'un sol viatge de descobriment en aquelles costes: "Quan penso en les enormes dificultats de navegació en aquestes costes australianes, en l'escàs equipament naval del grapat de portuguesos que, el 1512, acabaven d'arribar a les Moluques, i en la manca de motiu per a viatges d'enquesta detallada i científica, Crec que res més que proves de la naturalesa més sense resposta m'induirien a acceptar aquests mapes com a representants del descobriment d'Austràlia". En aquella època era la moda omplir de continents espais buits del Sud que eren fruit no de descobriments sinó d'especulacions filosòfiques. Java va ser una illa que havia gaudit durant segles de la reputació de ser l'illa més gran i magnífica del món, una illa d'entre tres mil i set mil milles en circuit. Al sud de Java, s'havia entès que Marco Polo era "una província extensa i rica que forma part de la part continental".

I Ludovico di Varthema havia portat a casa històries de races d'homes que navegaven per la Creu del Sud, que vivien en un país on el dia no durava més de quatre hores, i on feia més fred que en qualsevol altra part del món. Wood va assenyalar que Gerard Mercator va interpretar aquestes declaracions per trobar un lloc al mapa per a la "província extensa i rica" de Marco Polo afegint al seu continent sud un enorme promontori que s'estén cap al nord cap a Java. Mercator va escriure sobre això que qualsevol que hagués llegit certs capítols a Polo i Varthema creuria fàcilment que existien regions molt vastes aquí. Però als cartògrafs normands que eren conscients que els portuguesos havien visitat realment Java, potser semblava que es podria suggerir una millor interpretació. Polo i Varthema no només havien parlat d'un continent al sud de Java; també havien parlat de Java com Java Major, l'illa més gran del món. No era probable que Java s'estengués molt cap al sud? No era possible que, com la Terra del Foc i potser Nova Guinea, fos una punta del continent austral amb un centre al Pol Sud? Wood va proposar que els cosmògrafs podrien haver suposat que immediatament al sud de Java, separat només per un estret canal, hi havia un gran continent que, sent pràcticament una part de Java, el Java Major de Marco Polo, es podria anomenar Java la Grande. Potser la "província extensa i rica que forma part de la part continental" va ser realment contínua amb Java Major, i podria connectar-la amb "la Terra Austral encara no totalment descoberta". Wood va concloure: "En general, estic tan impressionat per la dificultat d'explicar aquests mapes com a producte de viatges de descobriment, i la facilitat d'explicar-los com a producte de la imaginació treballant en teories científiques i narratives de Marco Polo, que res no m'induiria a acceptar Java la Grande com l'equivalent d'Austràlia salvant semblances en detalls d'una naturalesa molt innegable". [66]

Klaus Mehnert, professor d'història del Pacífic a la Universitat de Hawaii, va examinar la història cartogràfica del Pacífic el 1944, inclosos els mapes de Rotz i Desceliers. Pel que fa a l'especulació que els cartògrafs de principis a mitjans del segle XVI podrien haver tingut algun coneixement real d'Austràlia; si, dit d'una altra manera, Austràlia no es va descobrir molt abans del que s'havia suposat generalment, va concloure que un examen més detallat va revelar que en les línies costaneres d'aquests mapes, incloent-hi el de Mercator de 1569 i el d'Ortelius de 1570, "no trobem rastres d'Austràlia, sinó només del mal interpretat Marco Polo". [67]

Escriptors contemporanis

Nicolas Desliens, detall de "Java la Grande", 1566.

El 1963, el professor Andrew Sharp va suggerir que els cartògrafs dieppe havien tornat a muntar erròniament les cartes portugueses originals sense escalar de Java, donant lloc a "Jave La Grande". Sharp va dir que la seva costa occidental fins a l'últim lloc anomenat, Coste Bracq, era una reproducció d'una carta marinera de la costa de l'extrem sud-occidental i occidental de Java; de Coste Bracq cap al sud va ser una addició arbitrària. El cartògraf que va compilar aquest mapa compost de la costa occidental no tenia ni idea de les escales relatives dels originals, i influït per la seva identificació de Jave la Grande amb el Java Major de Marco Polo, va mostrar la costa massa gran en relació amb la cartografia establerta de Sumatra i la costa nord de Java. Pel que fa a la costa est, era una reproducció d'una carta marinera de part de la costa sud-est de Sumba, el seu extrem oriental i la seva costa nord-est, tot unit a Sumbawa. Igual que a la costa occidental, la costa oriental de Jave la Grande es va reproduir a una escala molt exagerada, de nou sota la influència del Java Major de Marco Polo. La separació de Jave la Grande de Xàbia per l'estret de R. Grande va crear un Java (Xàbia) corresponent al Java Minor de Marco Polo diferent de Jave la Grande. La gran terra imaginada al sud va ser prou gran per satisfer la descripció del Java Major de Marco Polo com l'illa més gran del món i per convertir-se en el nucli de noves extensions cap al sud amb cert sabor de la llegendària Terra Australis sobre ells. [68]

El 1977, l'advocat Kenneth McIntyre va escriure El descobriment secret d'Austràlia. El portuguès s'aventura 200 anys abans que el capità Cook. Aquest llibre va aconseguir una àmplia publicitat a Austràlia. Segueix sent el més conegut dels llibres que intenten demostrar que Jave La Grande és Austràlia. McIntyre va atribuir les discrepàncies en "Java la Grande" a les dificultats de registrar amb precisió posicions sense un mètode fiable de determinació de longitud, i a les tècniques utilitzades per convertir mapes a diferents projeccions.

Roger Herve, bibliotecari de mapes de la Bibliothèque Nationale de France, París, va argumentar que els mapes de Dieppe es basaven principalment en el viatge únic de João Afonso el 1525-27, a San Lesmes. Hervé va afirmar que Afonso va ser conduït cap al sud des de l'oest de l'estret de Magallanes, i que va ser conduït per vents molt inusuals cap a l'oest fins a la costa de Nova Zelanda, després cap a la costa d'Austràlia, on el San Lesmes va ser naufragat (convertint-se en el naufragi de Warrnambool). Afonso i la tripulació van viatjar llavors per terra o vaixell per la costa est fins a la latitud de Rockhampton, on es va reunir amb la tripulació dels portuguesos, Gomes de Sequeira, que havien estat explorant les Moluques. En la versió d'Hervé, Cap de Fremose, que apareix en molts dels mapes de Dieppe com una projecció oriental de la costa, s'identifica com el Cap Oriental de Nova Zelanda. [69]

A la dècada de 1980, Helen Wallis, llavors conservadora de mapes de la Biblioteca Britànica, va suggerir que el viatge francès de 1529 a Sumatra de Jean Parmentier i el seu germà podria haver recopilat informació que va trobar el seu camí als mapes de Dieppe. Tot i admetre que l'evidència d'això era circumstancial, va suggerir que potser un cartògraf de Dieppe com Jean Rotz podria haver acompanyat l'expedició. [70]

L'any 1980, la geògrafa francesa Numa Broc va comentar el suggeriment de Wallis: "Malauradament, els relats de mariners com els germans Parmentier o de Jean Alfonse estan encausats en termes massa imprecisos perquè sigui possible decidir [si van arribar a Austràlia]. Broc va assenyalar que els cartògrafs Dieppe van substituir el Regio Patalis d'Oronce Fine per una Grande Jave i una Petite Jave, més o menys unides a una enorme massa terrestre austral, i que la seva insistència a parlar de "la Grande Jave" va permetre l'erecció de la hipòtesi d'un "predescobriment" portuguès o francès d'Austràlia entre 1520 i 1530. [71]

En el seu exhaustiu treball sobre Luis Váez de Torres, l'historiador de Queensland, el capità Brett Hilder, va suggerir que "Jave La Grande" tal com es representa als mapes de Dieppe era simplement un continent mític. [72]

El 1984, el brigadier (ret'd) Lawrence Fitzgerald va escriure Java La Grande (sic)[73] En aquest llibre va comparar les costes de "Jave la Grande" tal com es mostra als mapes de Dauphin (1536-42) i Desceliers (1550) amb la costa australiana moderna, argumentant que els cartògrafs Dieppe havien muntat incorrectament cartes portugueses. També va suggerir que algunes de les il·lustracions del mapa de Dieppe trobades a "Jave la Grande" podrien estar relacionades amb Austràlia.

El 1421: The Year China Discovered the World, publicat el 2002, l'escriptor anglès Gavin Menzies va suggerir que la forma de terra "Jave La Grande" dels mapes de Dieppe es relaciona amb els descobriments de l'explorador xinès Zheng He i els seus almiralls. Menzies va suggerir que els cartògrafs Dieppe treballaven a partir de cartes portugueses d'Austràlia, que al seu torn van ser copiades de fonts xineses.

En el seu estudi de 2004 sobre cartografia del Pacífic, Thomas Suárez suggereix que Jave La Grande és probablement un "capritx provocat pels textos medievals, que suggerien un vast Java ..." També assenyala que alguns cartògrafs de Dieppe, com Pierre Desceliers, a la seva carta mundial de 1546, "l'acompanyen amb una inscripció que afirma que mai no s'ha descobert". [74]

El 2007 es va publicar el llibre del periodista Peter Trickett Beyond Capricorn[75]. Això afirmava que els cartògrafs que treballaven en l'Atlas Vallard de 1547 havien comès un error de muntatge, i que si una part d'ella girava 90 graus, es convertia en un mapa precís de les costes australianes i de l'illa nord de Nova Zelanda. També va suggerir que algunes de les il·lustracions i embelliments de "Jave La Grande" podrien relacionar-se amb Austràlia. Algunes informacions mediàtiques en el moment de la publicació del llibre suggerien erròniament que el mapa de Vallard no és ben conegut. [76]

El professor associat William A. R. (Bill) Richardson va ser antic lector en portuguès i espanyol a la Universitat de Flinders, Austràlia Meridional. Des de 1983 Richardson ha escrit més de 20 articles sobre la qüestió "Jave La Grande" per a revistes acadèmiques. Richardson també ha criticat l'afirmació de Gavin Menzies que els mapes de Dieppe

proporcionen pistes sobre un possible descobriment xinès d'Austràlia. [77] El 2007 també va criticar el llibre de Trickett. [78] El 2006 el seu llibre *Was Australia es va presentar abans de 1606?* Es van publicar les inscripcions de Jave La Grande. Richardson dedica gran part d'aquest llibre a considerar la connexió de "Jave La Grande" amb Austràlia i en particular la informació que la toponímia (l'estudi dels topònims) pot proporcionar en la identificació. La seva conclusió és que "Jave La Grande" està inconfusiblement connectada amb la costa del sud-oest de Java i la costa sud del Vietnam. [79] Una dificultat amb l'explicació proposada per Richardson és que, segons reconeix, no hi ha cap carta portuguesa supervivent que tingui "una semblança immediatament evident" amb la costa oest de Jave la Grande al sud de R: Grande o amb la seva costa est. Per tant, suggereix que les cartes portugueses que diu que van ser la font per als cartògrafs dieppe "bé podrien haver estat capturats al mar" per pirates francesos o corsaris, o possiblement portats per "un dels portuguesos renegats que van anar a treballar a l'estranger" a França, on van arribar a mans dels cartògrafs dieppe. [80]

Els nombrosos escrits de Richardson han atret suport acadèmic i crítiques. El professor emèrit Victor Prescott va argumentar que Richardson "va enderrocar brillantment l'argument que Java la Grande mostra la costa est d'Austràlia". [81] No obstant això, Helen Wallis va observar: "Les interpretacions de topònims de Bill Richardson són enginyoses, però el concepte de Java-la-Grande com a compost del sud de Java i Indoxina és, al meu parer, molt buscat i no demostrat". [82][83] L'historiador australià Alan Frost també ha escrit que l'argument de Richardson és "tan especulatiu i enrevessat com per no ser creïble". [84] L'historiador portuguès Luis Filipe Thomaz ha descrit la interpretació de Richardson com a "prepostera". [85]

En el seu llibre sobre mapes de 2010, l'escriptor australià Matthew Richardson va dedicar un capítol a desafiar la tesi del professor Bill Richardson. Caracteritza la teoria de Richardson que la toponímia mostra que Jave la Grande és un mapa de Java unit al Vietnam, com a "llunyà". Tot i això, diu, no ha estat tractat com a tal per la comunitat acadèmica, sinó que ha trobat "una càlida acollida entre investigadors experimentats". Examina escèpticament les explicacions del topònim de Bill Richardson una per una. Sobre l'explicació de Havre de Sylla a la costa oest de Jave la Grande com una corrupció de "Cilacap" (Chilachap) a la costa sud de Java, Matthew Richardson creu que l'explicació de Collingridge, que coincideix amb Egtis Silla al globus de Martin Behaim, és més probable. Assenyala que "Syllacap", amb una inicial sibillant i una "c" és un derivat improbable de Chilachap. Conclou que cap topònim de la costa oest convida a la identificació amb el sud de Java i que, si es representa part de Java, tant l'escala com l'orientació estan molt equivocades. Assenyala que comparant Jave la Grande amb qualsevol mapa del Vietnam, es pot veure ràpidament la disparitat d'escala. Vietnam del Sud només es podria haver confós amb Jave la Grande per un cartògraf de principis del segle XVI si no hi hagués indicis a la carta de prototips del que al món representava. I no es dona cap resposta a com van triar una escala que li va donar una longitud similar a la costa est d'Austràlia. A la costa est, diu de l'explicació de Cap de fremose com una corrupció de Cabo decamboja: "Així que tot el que has de fer és llegir fr for dec, canviar a a e, esborrar la b, canviar j a s, canviar a a e, i afegir de. Les altres dues lletres es mantenen iguals. En sis senzills passos d'aquesta magnitud, podeu derivar qualsevol nom que veieu d'un nom que preferiu veure". I conclou: "Cal preguntar-se com l'anàlisi de Richardson ha guanyat la credibilitat dels experts, tot i ser fàcil de desacreditar". [86] En una contribució a la Història de la Cartografia de la Universitat de Chicago, Sarah Toulouse va concloure sobre la Jave-la-Grande de les cartes normandes: "El nostre coneixement actual del material d'origen disponible sembla donar suport a la idea que aquest gran promontori era tan fictici com la resta de Terra Australis. De fet, els mateixos cartògrafs normands es refereixen a aquestes regions com una "terra gens descoberta", i en la seva Cartographie universelle Le Testu és encara més clara sobre la qüestió quan diu que inclou terres imaginàries per alertar els navegants dels perills polítics que podrien tenir per davant en aquests mars desconeguts [foli 34]. No obstant això, el misteri es manté, sobretot perquè alguns dels topònims d'aquesta costa imaginària són d'origen portuguès, però cap mapa portuguès conegut mostra Jave-la-Grande com a tal". [87]

Escrivint a *The Globe* el 2009, Robert J. King va argumentar (com Scott el 1929) que Jave la Grande era una construcció teòrica, un artefacte de cosmografia del segle 16. Assenyala que els geògrafs i cartògrafs del Renaixement van lluitar per salvar la bretxa de la visió del món heretada de l'antiguitat graeco-romana, tal com recull la Geografia de Claudi Ptolemeu, i un mapa del món que tindria en compte la nova informació geogràfica obtinguda durant l'Era dels Descobriments. Els mapes del món de Dieppe reflectien l'estat del coneixement geogràfic del seu temps, tant real com teòric. En conseqüència, Java Major, o Jave la Grande, es va mostrar com un promontori del continent antàrtic no descobert de Terra Australis. King argumenta que Jave la Grande en els mapes de Dieppe representa una de les parelles de Javas (Major o Menor) de Marco Polo, mal situada al sud de la seva ubicació real i adossada a una Terra Australis molt ampliada: no representa Austràlia descoberta per viatgers portuguesos desconeguts. [88] En un article posterior, argumenta que els cartògrafs Dieppe van identificar Java Major (Jave la Grande) o, en el cas de Guillaume Brouscon i Jean Cossin, Locach (Terre de lucac), amb Regio Patalis d'Oronce Fine. [89] Ha argumentat que els mapes de Jave la Grande i Terre de Lucac del Dieppe representen el Java Major i locach de Marco Polo desplaçats de les ubicacions que els va assignar Henricus Martellus al seu mapamundi c.1491: van interpretar erròniament la informació sobre el sud-est asiàtic i Amèrica portada pels navegants portuguesos i espanyols. Com a conseqüència de l'expedició de Magallanes, les posicions i formes relatives de Java Major i Java Minor van canviar de les del mapa de Martellus i de les dels seus successors, Martin Waldseemüller, Johannes Schöner i Oronce Fine. La identificació errònia de Java Minor amb l'illa de Madura va permetre que la costa sud de Java Major quedés indefinida. Això va permetre als

cartògrafs de Dieppe identificar Java Major com un promontori de Terra Australis i amb locach de Marco Polo. [90] Argumenta que la disposició de Java Minor i Pentan (Bintan) als mapes de Dieppe indiquen una dependència d'Oronce Fine en lloc de Gerard Mercator com a model a partir del qual van ser elaborats. [91]

Escrivint al Journal of Northern Territory History el 2012, Pat Zalewski argumenta que els mapes de Dieppe són del Territori del Nord i del Golf Occidental de Carpentaria. Afirmar que l'origen d'aquests mapes van ser els macassans, que caçaven closca de tortuga en l'època pre-trepang, però no aconsegueix identificar el camí pel qual aquesta informació va trobar el seu camí cap als mapes de Dieppe.

Chet van Duzer va concloure en el seu estudi del mapamundi de Pierre Desceliers de 1550 que la Jave la Grande en els mapesmundi normands del segle XVI no representava un descobriment previ d'Austràlia, sinó que era " simplement una elaboració de la massa terrestre del sud tal com va aparèixer al globus de Mercator de 1541". [92]

Andrew Eliason ha assenyalat que les illes yllas de magna i ye de saill que apareixen a la costa est de Jave la Grande al mappemonde harleià de c.1546, i en altres mapes de Dieppe amb noms similars, apareixen com I. de Mague i I. de Sally al mapa d'André Thevet, Quarte Partie du Monde (1575), on representen dues illes descobertes per Magallanes el 1520, sent yllas de magna una corrupció d'ysles de maguaillan (illes de Magallanes). [93]

En un article de 2019 a The Globe, el professor Brian Lees (geògraf) i el professor associat Shawn Laffan de la Universitat de NSW van analitzar les projeccions utilitzades en el mapa mundi jean rotz de 1542 (mapamundi). Arriben a la conclusió que el mappa mundi de l'atles de Jean Rotz és una bona "primera aproximació" del continent australià i també suggereixen que l'"extensió de la costa est pot reflectir el coneixement primerenc de Nova Zelanda". També diuen que es desconeix qui va ser responsable del coneixement del continent australià que es va portar de tornada a Europa a la primera part del segle 16, que va conduir a la construcció del mapa de Rotz. [94]

El 2020, l'historiador local Ray Blackwood va argumentar que el mapa Dauphin mostra la costa d'Austràlia des del golf Joseph Bonaparte a l'oest fins als voltants de Groote Eylandt a l'est. [95][96] Dóna suport al seu argument proporcionant una llista d'"Identificadors" mitjançant la qual equipara les característiques anomenades dels mapes amb les característiques reals de la costa del Territori del Nord. Afirmar que el promontori "Simbana" al nord de Java la Grande equipara la península de Cobourg amb les illes Tiwi a l'oest i l'illa Croker a l'est. Exposar l'opinió que el cap Fremose és una contrivància de conveniència per part dels cartògrafs de l'època per la qual s'han agrupat les illes Wessel i el complex d'illes al voltant del cap Arnhem perquè les influències de marea de la zona feien que la navegació entre elles fos massa perillosa per als vaixells de l'època.

Vegeu també

Relacions França-Àsia
 França Antàrtique
 Regio Patalis
 André d'Albaigne
 Jean Alfonse

Referències

- ^ Richardson, W.A.R. (2006). Es va llistar Austràlia abans de 1606? Les inscripcions de la Jave La Grande. Canberra, Biblioteca Nacional d'Austràlia, P.96, ISBN 0-642-27642-0
- ^ McIntyre, K.G. (1977) El descobriment secret d'Austràlia, aventures portugueses 200 anys abans de Cook, p. 207. Souvenir Press, Menindie ISBN 0-285-62303-6
- ^ Herve, R. (1983). Traduït per John Dunmore. Descobriment casual d'Austràlia i Nova Zelanda per navegants portuguesos i espanyols entre 1521 i 1528. Palmerston North, Nova Zelanda. The Dunmore Press, p. 19. ISBN 0-86469-013-4. Herve proporciona una llista lleugerament diferent de Dieppe Maps
- ^ "Imatge d'un article del Catàleg de Manuscrits Il·luminats de la Biblioteca Britànica". Bl.uk 2003-11-30. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ "Reial MS 20 E IX". Bl.uk. [Consulta: 2015-09-04].
- ^ "Guia de manuscrits medievals i renaixentistes a la Biblioteca de Huntington : GUILLAUME BROUSCON, CARTA PORTOLAN I ALMANAC NÀUTIC". Bancroft.berkeley.edu. [Consulta: 2015-09-04].
- ^ D. "Col·leccions digitals - Mapes - Desceliers", Pierre, 1487-1553. [Faictes a Arques par Pierre Desceliers presbre 1546 material cartogràfic"]. [Consulta: 2016-01-12].
- ^ Charles Henry Coote, Autotip Facsímils de Tres Mappemondes, Londres, 1898. [1]
- ^ "Guia de manuscrits medievals i renaixentistes a la Biblioteca de Huntington : PORTOLAN ATLAS, anònim". Bancroft.berkeley.edu. [Consulta: 2015-09-04].
- ^ ? «Desceliers - 3 résultats» (en francès). Gallica.bnf.fr 26/06/2012. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ ? «Cosmographie universelle, selon les navigateurs tant anciens que modernes / par Guillaume Le Testu, pillotte en la mer du Ponent, de la ville francoyse de Grâce» (en francès). Gallica.bnf.fr 22/08/2011. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ E. C. Abendanon, "Un atlas important al Museu Britànic", The Geographical Journal, vol. 57, no. 4, 1921, pp. 284–289;

- Helen Wallis, "L'enigma dels mapes de Dieppe", Glyndwr Williams & Alan Frost (eds.), Terra Australis a Austràlia, Oxford University Press, 1988, p.70.
- ^ "[Mappemonde en deux hémisphères] / Ceste Carte Fut pourtraicte en toute perfection Tant de Latitude que / Longitude Par moy Guillaume Le Testu Pillotte Royal Natif de / La ville Françoisse de grace... et fut achevé le 23e jour de May 1566" (en francès). Gallica.bnf.fr. 1566. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ "Deutsche Fotothek". Deutschefotothek.de. 1970-01-01. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ "[Planisphère] / A Dieppe par Nicolas Desliens, 1566" (en francès). Gallica.bnf.fr 21/02/2013. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ "[món] - Museu Marítim Nacional". Collections.rmg.co.uk. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ "[món] - Museu Marítim Nacional". Collections.rmg.co.uk. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ ? «Carte cosmographique et universelle description du monde avec le vrai traict des vents / Faict en Dieppe par Jehan Cossin marinier en l'an 1570» (en francès). Gallica.bnf.fr 2007-10-15. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ ? «Les premieres Euvres de JACQUES DEVAULX, pillote en la marine» (en francès). Gallica.bnf.fr 2011-10-17. [Consulta: 31-08-2015].
- ^ Toulouse, Sarah, "Cartografia marina i navegació a la França renaixentista", a La història de la cartografia, Volum 3, Cartografia al Renaixement europeu, University of Chicago Press, 2007, ISBN 978-0-226-90732-1, pp. 1551-1568
- ^ Richardson, W.A.R. (2006) p. 5
- ^ "El mapamundi de Desceliers". Bl.uk 2003-11-30. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ McIntyre, K.G. (1977) p. 147–8.
- ^ Carte cosmographique ou Universelle description du monde, Jean Cossin, Dieppe, 1570.
- ^ Robert J. King, "Deriva cartogràfica: Pulo Condor and the ysles de magna and ye de saill on the Dieppe Maps", The Globe, no.87, 2020, pp.1-22.
- ^ Gayle K. Brunelle, "Imatges de l'imperi: Francesc I i els seus cartògrafs", M. Gosman, A. MacDonald, A. Vanderjagt (eds.), Prínceps i cultura principesca: 1450-1650, Leiden, BRILL, Vol.I, 2003, pp. 81–103, 98–99.
- ^ Gayle K. Brunelle, "Dieppe School", a David Buisseret (ed.), The Oxford Companion to World Exploration, Nova York, Oxford University Press, 2007, pp. 237–238.
- ^ Numa Broc, "De l'Antichtone à l'Antarctique", Cartes et figures de la Terre, París, Centre Georges Pompidou, 1980, pp. 136–49.
- ^ Frank Lestringant, «La «France antarctique» et la cartographie prémonitoire d'André Thevet (1516-1592)», Mappemonde, 1988, no.4, pp. 2–8.
- ^ Paolo Carile, "Les récits de voyage protestants dans l'Océan Indien au XVIIe siècle: entre utopie et réalisme", Ana Margarida Faleão et al. (eds.), Literatura de Viagem: Narrativa, História, Mito, Lisboa, Edições Cosmos, 1997, pp. 47–58, n.b. p. 52.
- ^ Henry Harrisse, The Discovery of North America, Londres, 1892 (reeditat Amsterdam, N. Israel, 1961), p. 583.
- ^ Franz von Wieser, Magalhães-Strasse und Austral-Continent. Auf den Globen Johannes Schöner. Beitrage zur Geschichte der Erdkunde im xvi. Jahrhundert, Innsbruck, 1881 (reimpressió Amsterdam, Meridià, 1967), p. 67.
- ^ Lucien Gallois, Les Géographes allemands de la Renaissance, París, Leroux, 1890, (repr. Amsterdam, Meridian, 1963), p.92; Franz von Wieser, Magalhães-Strasse und Austral-Continent auf den Globen Johannes Schöner, Innsbruck, 1881, p. 65.
- ^ Albert-Marie-Ferdinand Anthiaume, "Un pilote et cartographe havrais au XVIe siècle: Guillaume Le Testu", Bulletin de Géographie Historique et Descriptive, París, Nos 1-2, 1911, pp. 135–202, n.b. p. 176.
- ^ "qui provient sans doute des globes de Schoener et des cartes d'Oronce Finé", Armand Rainaud, Le Continent Austral: Hypotheses et Découvertes, París, Colin, 1893 (repr. Amsterdam, Meridian Pub. Co., 1965), p.291.
- ^ "El mappemonde de Fine de 1531 es va publicar el 1532 al Novus Orbis Regionum ac Insularum. - Una imatge d'alta resolució". Inage.sl.nsw.gov.au. Arxivat de l'original el 2009-09-22. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ J. W. McCrindle, Antiga Índia tal com la descriu Ptolemeu, Londres, Trubner, 1885, edició revisada per Ramachandra Jain, Nova Delhi, Today & Tomorrow's Printers & Publishers, 1974, p. 204: "Pel Gran Golf s'entén el golf de Siam, juntament amb el mar que s'estén més enllà cap a la Xina"; Albert Herrmann, "Der Magnus Sinus und Cattigara nach Ptolemaeus", Comptes Rendus du 15me Congrès International de Géographie, Amsterdam, 1938, Leiden, Brill, 1938, tome II, secta. IV, Géographie Historique et Histoire de la Géographie, pp. 123–28.
- ^ F. C. Wieder (ed.), Monumenta Cartogràfica, La Haia, Martinus Nijhoff, 1925, Vol.I, pp.1-4, "El globus de Johannes Schöner, 1523-1524", i Plaques 1-3.
- ^ Anne-Marie Beaulieu (ed.), Les Trois Mondes de La Popelinière, Ginebra, Droz, 1997, p. 50.
- ^ Anne-Marie Beaulieu (ed.), Les Trois Mondes de La Popelinière, Geneve, Droz, 1997, Art.14, p. 412.
- ^ "Exemple de currículum secundari de les escoles australianes" (PDF). Jaconline.com.au. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ "Els portuguesos van descobrir Austràlia". Woodentallships.com. Arxivat de l'original el 2012-02-22. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ [2] Arxivat el 12 d'octubre de 2008 a Wayback Machine.
- ^ [3] Arxivat l'1 d'agost de 2008 a Wayback Machine.
- ^ citat a McIntyre, K.G. (1977) p. 327+
- ^ Richardson, W. A. R (2006) P.33

- ^ Charles Etienne Coquebert de Montbret, « Extrait d'un Mémoire sur des Cartes Manuscrites dressées dans la première moitié du seizième siècle, et sur lesquels on voit représenté, à ce qu'il paraît, le continent de la Nouvelle Hollande », Bulletin des Sciences, par la Société Philomathique de Paris, no.81, An 12 (1803), pp. 163–164; Frédéric Metz, Magazin Encyclopédique: ou Journal des Sciences, des Lettres et des Arts, Paris, Tome 4, 1807, pp. 148–162
- ^ "La vista del llibre de Major". Gutenberg.net.au. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ Facsímils de cartes antigues d'Austràlia al Museu Britànic, Londres, Trubner, 1885.
- ^ J.H. Maiden, "Descripció d'alguns mapes del segle XVI d'Austràlia", Transaccions i Actes de la Geografia Reial d'Australàsia, vols. III/IV, 1885-1886, pp.91-103.
- ^ James R. McClymont (1893) [gener de 1892]. La Teoria d'un continent meridional antípodal durant el segle XVI. Informe de la IV Reunió de l'Associació Australàsia per a l'Avanç de la Ciència. Vol. 4. Hobart, L'Associació. 442-462.
- ^ James R. McClymont (1890). "Una crítica preliminar de la llegenda de Terra Australis". Papers i Actes de la Royal Society de Tasmània de 1890. Hobart. pp. 43–52, n.b. p. 50.
- ^ James R. McClymont (1921). "Assaigs de Geografia Històrica". Londres: Quaritch. pàgines 16-18.
- ^ Georges Musset (ed.), Recueil de Voyages et de Documents pour servir à l'Histoire de la Géographie, XX, La Cosmographie, Paris, 1904, f.147r. pàg 388-9
- ^ Pierre Margry, Les Navigations Françaises et la Révolution Maritime du XIVe au XVIe Siècle, Paris, Librairie Tross, 1867, pp. 316–7
- ^ Collingridge, G. (1895). El descobriment d'Austràlia Edició facsímil reimpressa (1983) Golden Press, NSW ISBN 0-85558-956-6
- ^ "El primer descobriment d'Austràlia i Nova Guinea". Gutenberg.net.au. 2006-11-10. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ Edward Heawood, "Es va descobrir Austràlia al segle XVI?", The Geographical Journal, Vol. 14, No. 4, octubre de 1899, pp. 421–426.
- ^ J. A. J. de Villiers, "Famous Maps in the British Museum", The Geographical Journal, Vol. 44, No. 2, agost de 1914, pp. 168–184, pàgina 178.
- ^ Frederic Kenyon i Edward Heawood, "Famous Maps in the British Museum: Discussion", The Geographical Journal, Vol. 44, No. 2 (Agost, 1914), pp. 184–188, pàgina 187.
- ^ "L'Armateur Jean Ango et la Liberté des Mers", Le Correspondant, 25 Février 1902, pp. 718–41, p.733.
- ^ B.F. De Costa, "The Lenox Globe", Magazine of American History, vol.3, no.9, 1879, pp. 529–40.
- ^ Tadeusz Estreicher (1918). "Ein Erdglobus aus dem Anfange des XVI. Jahrhunderts in der Jagellonischen Bibliothek". Bulletin international de l'Académie des Sciences de Cracovie/ Anzeiger der Akademie der Wissenschaften in Krakau, No.2, febrer de 1900, pp.96-105; ídem, « Globus Biblioteki Jagiellońskiej z początku wieku XVI, a trzema figurami », Rozprawy Akademii Umiejętności: Wydział Filologiczny, w Krakowie, Nakładem Akademii, vol.32, 1901, pp.1–18; ídem, globus del començament del segle 16 a la Biblioteka Jagellon gener de 1900, Biblioteka Nacional d'Austràlia MS 760/12/199. , publicat a The Globe, No. 75, desembre 2014: 29–32.
- ^ Scott, E (1928). "Una breu història d'Austràlia. p.5, 5a Edició". Oxford University Press. Vegeu també Scott, E (1929) Australian Discovery by Sea.
- ^ Sir Ernest Scott (ed.), Australian Discovery by Sea, Londres, Dent, 1929, Vol.1, pp. xi–xii.
- ^ G.Arnold Wood, El descobriment d'Austràlia, Londres, 1922, pp.56-83. Reeditat el 1969, revisat per J. C. Beaglehole, Macmillan Company d'Austràlia, South Melbourne. Wood va assenyalar la declaració de Jan Huyghen van Linschoten: "Aquesta illa comença a menys de set graus al costat Sud, i corre cap a l'est i pel sud 150 milles de llarg (=600 milles angleses), però, tocant l'amplitud, no es troba, perquè encara no és descoberta, ni pels mateixos habitants ben coneguts. Alguns pensen que es tracta de terra ferma i parcel·la del país anomenada Terra Incognita, que, sent així, hauria d'arribar des d'aquest lloc fins al Cap de Bona Sperance, però encara no se sap amb certesa, i per tant es considera una illa".
- ^ Klaus Mehnert, "La cara del Pacífic", El segle XX (Xangai), vol. VII, no.2/3, agost/setembre de 1944, pp.141–162, 156; Klaus Mehnert, Ein Deutscher auf Hawaii, 1936-1941, Arxiu Mehnert, Banda 2, Stuttgart-Schömburg, 1983, pp. 285–299.
- ^ Andrew Sharp, El descobriment d'Austràlia, Oxford, Clarendon Press, 1963, pp.9-12. ASIN: B0026H7W3I
- ^ Roger Hervé, Découverte fortuite de l'Australie et de la Nouvelle-Zélande par des navigateurs portugais et espagnols entre 1521 et 1528, Paris, Bibliothèque nationale, 1982; Hervé, R. (1983)Descobriments casuais d'Austràlia i Nova Zelanda per navegants portuguesos i espanyols entre 1521 i 1528 Dunmore Press, Palmerston North, Nova Zelanda. ISBN 0-86469-013-4
- ^ Wallis, H. "The Dieppe Maps" a The Globe: Journal of the Australian Map Curator's Circle Canberra, No. 17, 1982. pàgines 23-51.
- ^ Numa Broc, "De l'Antichtone à l'Antarctique", Cartes et figures de la Terre, Paris, Centre Georges Pompidou, 1980, pp. 136–49 ; i ídem, La Géographie de la Renaissance (1420-1620), Paris, Bibliothèque Nationale, 1980, pp.171.
- ^ Hilder, B. (1980) El viatge de Torres p.11. Universitat de Queensland Press, Santa Llúcia. ISBN 0-7022-1275-X
- ^ Fitzgerald, L.(1984). Java La Grande L'Editorial, Hobart ISBN 0-949325-00-7. No està clar per què preferia l'ortografia moderna Java en lloc de Jave.

- ^ Suárez, T.(2004) Cartografia primerenca del Pacífic P.78+. Periplus Edicions, Singapur. ISBN 0-7946-0092-1
- ^ Trickett, P (2007). Més enllà de Capricorn. Com els aventurers portuguesos van descobrir i cartografiar Austràlia i Nova Zelanda 250 anys abans que el capità Cook. Publicacions de St. Est. Adelaida. ISBN 978-0-9751145-9-9. (També publicat en portuguès com Para além de Capricórnio, Lisboa, Caderno, 2008)
- ^ [4] Arxivat el 5 de juny de 2011 a Wayback Machine.
- ^ Richardson, W. A. R (2004). "Gavin Menzies Ficció cartogràfica. El cas del 'descobriment' xinès d'Austràlia". El Globus Terraquí.
- ^ Richardson, W.A.R. (2007). "Una altra versió del 'descobriment' portuguès d'Austràlia". El Globus: 59-60. ISSN 0311-3930. [Consulta: 2009-01-09].
- ^ Richardson, W.A.R.(2006) p.93
- ^ Richardson, W.A.R.(2006) pp. 91–92.
- ^ Víctor Prescott. "1421 i tota aquella Brossa". Societat Hidrogràfica Australiana. Arxivat de l'original el 2009-05-25.
- ^ Helen Wallis, "Java-la-Grande i Austràlia", Unfolding Australia, The Globe, Número especial no.37, 1992, pàg. I-12 a I13.
- ^ Helen Wallis (29 de febrer de 1988). "Els portuguesos van descobrir Austràlia?". Història Avui.
- ^ Alan Frost, "Jave la Grande", a David Buisseret (ed.), The Oxford Companion to World Exploration, Nova York, Oxford University Press, 2007, p. 423.
- ^ "estapafúrdia"; Luis Filipe F.R. Thomaz, "A expedição de Cristóvão de Mendonça e o descobrimento da Austrália", dins Carlota Simões, Francisco Contente Domingues (coordenadores), Portugueses na Austrália: as primeiras viagens, Coímbra, Imprensa da Universidade de Coímbra, 2013, pp. 59–126, p.98. Aquest llibre va ser revisat per Bill Richardson a The Globe, no. 74, 2014, pp. 49–51.
- ^ Matthew Richardson (2010) L'oest i el mapa del món: una revaloració del passat. P. 138-149. The Miegunyah Press a Melbourne University Publishing Limited, Carlton, Austràlia. ISBN 978-0-522-85607-1
- ^ Sarah Toulouse, "Cartografia marina i navegació a la França renaixentista", a David Woodward (ed.), La història de la cartografia, Volum 3, Cartografia al Renaixement europeu, Chicago, University of Chicago Press, 2007, pp. 1551–1568, pp. 1555–1556.
- ^ Robert J. Rei. "El globus jagelloní, una clau per al trencaclosques de Jave la Grande". The Globe: Journal of the Australian Map Circle, no.62, 2009, pp.1-50. ; "El globus jagelloní: una clau per al trencaclosques de Jave la Grande. - Biblioteca en línia gratuïta". Thefreelibrary.com. [Consulta: 14-11-2012].
- ^ Robert J. King, "Havre de Sylla on JAVE la GRANDE", presentat a la Conferència Internacional d'Història de la Cartografia, Moscou, juliol de 2011, Terrae Incognitae, vol. 45, no.1, abril de 2013, pp. 30–61. Rei Terrae Incognitae
- Vegeu també Jave la Grande, una part de Terra Australis? Arxivat 12 de maig de 2014, a Wayback Machine.
- ^ Robert J. King, "Java i Locach de Marco Polo sobre els mapes del món de Mercator de 1538 i 1569, i el globus de 1541", The Globe, no.81, 2017, pp.41-61.
- ^ Robert J. King, "Java on the Paris Gilt Globe, c.1524-1528", Der Globusfreund/Globe Studies, vol. 64/65, 2018, pp.64-73.
- ^ Chet Van Duzer, El món per a un rei. El mapamundi de 1550 de Pierre Desceliers, Londres, British Library, 2015, p. 72.
- ^ Andrew Eliason, "A Pacific Prospectus: The Origins and Identities of the Islands depicted in the South Sea on the Dieppe Maps", The Globe, no.79, 2016, pp.13-30. Vegeu també Robert J. King, "Deriva cartogràfica: Pulo Condor and the ysles de magna and ye de saill on the Dieppe Maps", The Globe, no.87, 2020, pp.1-22. [5]
- ^ Lees, Brian (1 de juny de 2019). "El lande de Java al Jean Rotze Mappa Mundi". The Globe, Revista de la Societat del Mapa d'Austràlia i Nova Zelanda número 85, 2019. [Consulta: 8 juny 2019].
- ^ Blackwood, Eric Ralph (desembre de 2020). "Una nota sobre el Mapa Dauphin i la seva rellevància per a la costa est d'Austràlia". The Globe - Revista de la Societat de Mapes d'Austràlia i Nova Zelanda. 88: 79/82.
- ^ Blackwood, Eric Ralph (Ray) (març de 2021). "Redibuixar el passat". Els escèptics. 41- N° 1: 28/31.

Enllaços externs

Cowley, Des. "(Detall del mapa harlià) Viatges europeus de descobriment". Revista La Trobe. Núm.41, 1988. Biblioteca Estatal de Victòria. [Consulta: 16-09-2013].

Cole, Damià. "Qui va arribar primer a Austràlia?". El lloc de passarel·la de la Biblioteca Nacional d'Austràlia sobre exploració d'Austràlia. Biblioteca Nacional d'Austràlia. [Consulta: 16-09-2013].

Biblioteca i Galeria d'Art de Huntington. "(Vallard Atlas) Mapa portolà anònim, Dieppe, 1547". Catàleg Huntington, HM 29 "Vallard Atlas". Henry E. Huntington Biblioteca i Galeria d'Art, San Marino, Califòrnia. Arxivat de l'original el 2010-08-20. [Consulta: 16-09-2013].

Biblioteca Britànica. "Planisferi de Pierre Desceliers. Arques, 1550". Biblioteca Britànica Add. MS 24065. British Library Board. [Consulta: 16-09-2013].

Biblioteca La Trobe. "(Detall de Jave La Grande, planisferi de Desceliers de 1550)Portada de la revista La Trobe

número 41, 1988". Revista La Trobe.No.41, 1988. Biblioteca Estatal de Victòria. Arxivat de l'original el 2011-04-02. [Consulta: 16-09-2013].

Biblioteca Nacional d'Austràlia. "(Mapamundi de Desliens de 1566) Còpia facsímil de H. Delachaux, París, 1884". Biblioteca Nacional d'Austràlia Mapa RM 1898. Biblioteca Nacional d'Austràlia. [Consulta: 16-09-2013].

Knightley, Phillip (14 d'abril de 2007). "Els goans es posen durs i el misteri continua sent". Sydney Morning Herald. [Consulta: 11 octubre 2013].

Biblioteca Estatal saxona. "(Nicolas Desliens, 1541) Mapamundi, dibuix a mà sobre vellum". Biblioteca Estatal Saxona - Número de registre de la Biblioteca Estatal i Universitària de Dresden: Df dk 0005150, Obj No. 70401907. Deutsche Fotothek. [Consulta: 16-09-2013].

Martin Woods, 'El mapa francès que mostrava un món nou', The Canberra Times, 23 de novembre de 2013.